

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Concilio Mediolanensi. Cap. XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

, ipsis libitum est) occultabant iidem ipsi milites, quò popu-
 , lo afferrent opinionem, se tam crudelis facinoris minimè
 , conscios fuisse (istud insani illi errore mentis occæcati, pa-
 , trarunt) sed cum mortuorum necessarij & familiares pro-
 , pter confessionem suorum lætitiã animis caperent, pro-
 , pter corpora autem in mœrore & luctu versarentur, eorum
 , impietas crudelitasque maiore cum infamia & turpitudine
 , patefacta est. Porro autem Episcopos Aegypti, & Libyæ,
 , Ammonium videlicet, Musum, Caïum, Philonem, Hermè,
 , Plenum, Psenosirin, Nilammonem, Agathonam, Anagam-
 , phum, Marcum, Dracontium, Adelphium, Ammonium al-
 , terum, alterum etiam Marcum, Athenodorum: presbyteros au-
 , tem Hieracem & Dioscorum, actutum in exilium misere.
 , Atque istos è patriis sedibus exturbantes, adeo acerbè & cru-
 , deliter tractauere, ut nonnulli eorum, inter vias, alij in exi-
 , lio morte occumberet. Nam triginta & amplius episcopos
 , interfecerunt, & exemplum Achaab imitati, ad veritatem è
 , medio tollendam omni cura & cogitatione incubuerunt.
 , Idem Athanasius ad virgines illas, qui acerbos illos crucia-
 , tus pertulissent, orationes quibus eas consolaretur, scripsit,
 , in quibus quidem inseruit ista, ob hanc causam nulla ve-
 , stitum in mœstitia sit. Quamuis isti impij vobis inuideant
 , sepulturam, & funera ducere prohibeant: (nam hæcenus
 , quidem Arianæ tragœdiæ exitus) & portas occludant, &
 , propter monumenta, tanquam larvæ assideant, obseruantes
 , ne mortuorum quisquam tumulo condatur. Ista quidem fa-
 , cinora, aliaque his similia à Georgio fuere Alexandriæ patra-
 , ta. Diuus autem Athanasius nullum locum tam munitum
 , esse censuit, uti in eo tutus esse posset, præsertim cum Impe-
 , rator mandatum dedisset, ut vel viuus adduceretur ad se,
 , vel caput illius mortui apportaretur: essetque pollicitus am-
 , plissimam mercedem ei, qui hoc præstare vellet.

De Concilio Mediolanensi. CAP. XV.

Quanquam autem ipse Constantius, cum Magnentius
 post Constantis mortem imperio versus occidentem
 potitus esset, ad istius tyrannidem expugnandam in
 Europam cum exercitu profectus est: tamen ne istud qui-
 dem graue bellum, quod contra ecclesias susceptum erat,

THEODOR. HISTOR.

sedauit. Nam Ariani Constantio, cuius animus tum facile ad omnia impelli poterat, tum erroris Ariani contagione infectus erat, persuadent, ut Mediolani, quod est oppidum Italiae, concilium conuocaret: ac primum omnes, qui eo conuenirent, abdicationi, quae Tyri ab iniquis illis iudicibus sigillatim aduersus quosdam episcopos facta est, assentiri cogeret: deinde ut Athanasio ecclesiis eiectione, aliam fidei doctrinam componerent. Itaque episcopi literis Imperatoris acceptis eò conuenerunt quidem, sed tamè neutram earum rerum fieri permiserunt: imò verò coràm ipsum aperte coarguerunt Imperatorem, utpote iniqua & planè impia iubentem: & propterea fuerunt tum ecclesiis expulsi, tum ad vltimas orbis terræ oras incolendas condemnati. De qua re etiam diuinus ille & admirabilis vir Athanasius scribit in Apologia sua his ferè verbis. Quis tantum sceleris dicendo poterit exprimere, quantum isti consciuerint? Nam nuper cum ecclesiae pace fruerentur tranquilla, & populus in conuentibus preces faceret. Episcopus Romae Liberius, & Paulinus primariae urbis Galliarum, & Dionysius primariae urbis Italiae, & Lucifer primariae urbis insulae Sardiniae Episcopus, & Eusebius Episcopus etiam Italiae: qui omnes, quoniam boni episcopi erant, & veritatis praecones, sedibus patriis abrepti sunt, inque exilium acti, nulla alia causa culpave contra illos allata, quam quòd haeresi Arianæ consentire, & calumniis eorum ac falsis criminibus, quae contra nos confinxerant, subscribere noluerunt. Quod autem ad magnum Osium, senem in primis venerandum, & vere confessorem attinet, de eo certè orationem instituere superuacaneum arbitror. Nam neminem fortasse praeterit, hunc quoque ab istis exilio multatum: qui profecto senex est non obscurus, sed omnium facile illustrissimus. Nam in quo consilio non ille primas tulit? Cui non persuasit eius de recta fide instituta oratio? In qua ecclesia non praclarissima extant illius gubernationis monumenta? Quis more afflicto accessit vnquam ad eum, qui non laetus ab eo discesserit? Quis egens ab eo opem petiit: qui non voti compos abierit? Et tamen in hunc suam exercere malevolentiam non dubitarunt, propterea quòd cū calumnias, quas impietate adducti cõtexuerant, exploratè cognitās haberet,

crimi-

criminibus contra nos dolose comparatis subscribere recu-
 sauit. Quocirca quæ scelera aduersus illos sanctos viros e-
 dita fuerint, ex his quæ citauimus, facile cognosci potest.
 Quæ autem contra alios etiam quàm plurimos Arianae pha-
 langis præfecti per insidias machinati fuerint, idem vir di-
 uinus in eodem opere itidem persequitur. Quem, inquit,
 Ariani infectati sunt, cui comprehenso non pro arbitratu
 contumelias imposuerint? Quis ab illis conquisitus, quem
 cum inuenerint, non ita tractarint, ut vel mortem miseran-
 dum in modum oppeteret, vel membra corporis cruciamen-
 tis haberet prorsus labefactata? Nam quæcunque iudices
 statuunt, ea istorum impulsione statuunt: imò verò isti eo-
 rum voluntatis & nefarij conatus administri sunt. In quo
 tandem loco non existit aliquod eorum improbitatis mo-
 nimentum? In quem suæ sectæ & opinionis aduersarium
 non falsas criminationes veteratorie, more Iezabel, non
 confinxerunt? Cui ecclesiæ Iustum, illorum non attulerunt
 insidiæ? Nam in magno mœrore est Antiochena propter
 Eustathium confessorem & verè orthodoxum. Balanæen-
 sis pro Euphratione lamentatur. Ecclesiæ Ponti & Anta-
 radi ob Quintianum & Carterium lugent. Adrianopoli-
 tana flet se orbatum pio Eutropio & Lucio eius successo-
 re, quem isti vinculis & catenis sic excruciarunt, ut mor-
 tem inde obiret. Ancyrensi porro ecclesiæ priuari Mar-
 cello, Berœensi Cyro, & Gazensi Asclepa, maximo plane
 dolori fuit. Hos namque iam pridem contumelia affe-
 ctos isti veteratores exilio mulctandos curauerant. At The-
 odulum, & Olympium episcopos Thraciæ, nos præterea &
 presbyteros nostros propterea vndiq; conquiri effecerunt,
 ut si essemus vsquam reperti, capitis supplicio afficeremur.
 Itaque sic fortasse morte occubuissemus, nisi præter eorum
 voluntatem etiam tum ipsorum manus effugissemus. Nam
 literas ea de re, contra Olympium quidem ad Donatum
 Proconsulem, contra nos autem ad Philagrium dederant.
 Eiusmodi fuere scelera, quæ ista impia factio contra san-
 ctos viros admisit. Osus, de quo dixi, Cordubæ fuit
 Episcopus: qui sicut in celebri illo Concilio Nicæno
 magnam laudem adeptus est, sic in Sardicensi omnium,
 qui eo conueniebant, facile primas obtinuit.

THEODOR. HISTOR.

Porro Liberij Episcopi longe excellentissimi liberam pro veritate disputationem, & sermonem plane admirabilem, quem habuit cum Constantio Imperatore hoc in loco ponere consilium est. Nam hæc à piis viris, qui id temporis vixerunt, sunt propterea scriptis prodita, quòd ad acuendum excitandumq; rerum diuinarum studiosos plurimum momenti habere putabantur. Iste Liberius, Iulio Syluestri successore mortuo, Romanam gubernauit ecclesiam.

*Liberij Episcopi Romani & Constantij
Imperatoris Dialogus.*

CAP. XVI.

Dialogus Constantij Imperatoris et Liberij Papæ Romæ.

IMPERATOR CONST. Nos quoniam Christianus es, & nostræ ciuitatis episcopus, idcirco duximus operæ precium te accersere: hortariq; vt communionem nefariæ impij Athanasij dementiæ repudies. Nam hoc rectè se habere censet totus terrarum orbis: & eum sententiæ cõciliij ab ecclesiastica communione segregandũ iudicauit.

LIBERIVS EPISC. Iudicia quidem ecclesiastica, ô Imperator, summa cum æquitate fieri debent. Quapropter, si tuæ clementiæ ita visum sit, iudicium haberi iubeto. Et si Athanasius videatur damnationem commeruisse, tum sententiæ prout ordinis ecclesiastici formula postulat, contra eũ pronunciabitur. Nam fieri non potest, vt quemquam condemnemus, de quo non factum sit iudiciũ.

CONST. Totus terrarum orbis non de eius impietate solum, verũ etiã quòd semper tempus ludere conatus est, sententiam tulit.

LIB. EPISC. Qui eius damnationi subscripserunt, non res gestas ipsi oculis aspexerant, sed hoc est ab illis factitatum, vel quòd gloriã abs te assequi, vel quòd metu perculsi, vel deniq; quòd infamiam extimescere viderentur.

CONST. Quid est, quæso, gloria, quid metus, quid infamia? **LIBER.** Qui gloriã Dei non amplexãtur, sed tua munera ei prætulerunt, hi hominem absque iudicio condemnabant, quæ nunquam oculis vidissent: quod est à Christianorum officio plane alienissimum.

CONST. Atqui in Concilio Tyri celebrato de Athanasio, cum ipse præsto adesset, iudicium factum